

тодів калькулювання виходячи з умов конкретного комплексного виробництва, що забезпечить можливість локалізації витрат виробництва на основі балансових розрахунків відповідного їх виду за принципом прямої приналежності до об'єкту калькулювання. Використання прогресивних методів для розмежування витрат в процесі комплексного виробництва дозволить підвищити достовірність процесу визначення собівартості кожного виду виробленої продукції.

Перелік посилань:

1. Великий Ю.М. *Управління витратами підприємства : монографія* / Ю.М.Великий // *Міністерство освіти і науки України, Харків, нац. економ. ун-т. – Х. : ІНЖЕК, 2009. – С. 14-23.*
2. Keyes D.E. *Departmental activity-based management.* / D.E.Keyes, R.J. Lefevre // *Management Accounting (January).* – 1995.– URL: [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://www.maaw.info/ArticleSummaries/ArtSumKeysLefevre95.htm>
3. Caplan D. *Management accounting: Concepts and techniques.* University at Albany (State University of New York), copyright, 2006. URL: [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://classes.bus.oregonstate.edu>.
4. Міронова О. *Супутня продукція: нюанси обліку* / О.Міронова // *Все про бухгалтерський облік.* – 2012. – №62. – С. 47-53.
5. Петров В.М. *Методичні підходи до формування собівартості сільськогосподарської продукції та її вплив на ефективність виробництва* / В.М. Петров, А.В. Токар // *Економіка АПК.* – 2008. – № 10. – С. 55–60.
6. *Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 “Витрати”, затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31.12.99 № 318.* // [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://minfin.gov.ua>.
7. Хорнгрен Ч. Т. *Бухгалтерський учет: управленческий аспект* / Ч. Т. Хорнгрен, Дж. Фостер. – М. : *Финансы и статистика, 2003.* – 416 с
8. *Про відходи : Закон України від 05.03.98 р. № 187/98-ВР* [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ligazakon.ua>.
9. Кондрашова Т. М. *Удосконалення системи управління витратами на підприємствах України за допомогою калькулювання* / Т. М. Кондрашова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Ekonk/2011_2/2011/econ_2_2011/064_kondrasheva.pdf
10. Король Г. О. *Обґрунтування методу обліку витрат* / О. Г. Король, А.В Туркоман [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/15_APSN_2010/Economics/67752.doc.htm.
11. *Методичні рекомендації з формування собівартості продукції (робіт, послуг) у промисловості: Наказ Міністерства промислової політики України від 09.07.2007 № 373.* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pro-u4ot.info/index.php?section=browse&CatID=154&ArtID=421>
12. Чейз Р.Б. *Производственный и операционный менеджмент ; пер. с англ.* / Чейз Р.Б., Эквилан Н. Дж., Якобс Р.Ф. - М.: *Издательский дом “Вильямс”, 2001.* – 704 с.

Стаття надійшла: 28.04.2016 р.

Рецензент: д.держ.упр., проф. Маликов В.В.

УДК 658.27: 657.212 (045)

JEL Classification: M4

ОСНОВНІ ЗАСОБИ ПІДПРИЄМСТВА: ВІТЧИЗНЯНІ ТА МІЖНАРОДНІ ОБЛІКОВІ ОСОБЛИВОСТІ

Дзюба О.М., к.е.н., доцент

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

Анотація. Актуальність дослідження визначається необхідністю побудови узгодженого підходу національного та міжнародного досвіду до узагальнення інформації про основні засоби у бухгалтерському обліку та звітності підприємства. Стаття присвячена питанням дослідження міжнародного досвіду відображення інформації про основні засоби в обліку підприємства та звітності. На основі систематизації підходів національного та міжнародного законодавства систематизовано особливості формування в обліку інформації про основні засоби підприємства. Значна увага приділена особливостям форму-

вання первісної вартості основних засобів за вимогами національних та міжнародних стандартів обліку та звітності.

Мета даного дослідження полягає у визначенні основних відмінностей в обліку основних засобів згідно з національними та міжнародними стандартами та приведення порівняльної характеристики їх сутності та можливості взаємозв'язку. Завданням дослідження є проведення аналізу сучасного стану вітчизняного та міжнародного облікового законодавства стосовно відображення в обліку інформації про основні засоби підприємства. Визначальними у вирішенні завдань дослідження виступали такі загальнонаукові методи як: метод аналізу і синтезу, метод теоретичного узагальнення, метод порівняльного аналізу, метод причинно-наслідкового зв'язку тощо.

У статті визначено зміст основних понять з теми дослідження, зазначені категорії розглядаються в статті як можливості розкриття основних особливостей процесу узагальнення інформації про основні засоби підприємства з урахуванням міжнародного досвіду. Аналіз використання облікових категорій стосовно основних засобів підприємства здійснено з урахування міжнародного досвіду та впливу міжнародних стандартів фінансової звітності та відображення в обліку та звітності інформації про основні засоби підприємства.

Загалом в статті узагальнено міжнародний та вітчизняний досвід відображення інформації про основні засоби в обліку підприємства. Розглянуто особливості та проблеми, які виникають при формуванні облікової інформації стосовно відображення основних засобів.

Ключові слова: національні положення (стандарту) бухгалтерського обліку, міжнародні стандарти бухгалтерського обліку, основні засоби, надходження, первісна вартість, амортизація, методи нарахування амортизації, вибуття.

FIXED ASSETS: NATIONAL AND INTERNATIONAL ACCOUNTING FEATURES

Oksana Dziuba, PhD in Economics, Associate Professor
Vinnitsia Trade and Economics Institute
of Kyiv National University of Trade and Economics

Summary. *The relevance of the study is determined by the need to build a coherent approach of national and international experience to compile of information about fixed assets in accounting and statements of enterprise. Article is devoted to the study of international experience of displaying information on fixed assets in the accounting and enterprise reporting. Features of formation of accounting information on fixed assets have been systematized based on approaches of national and international law. Much attention is paid to the peculiarities of the formation of the original value of fixed assets as required by national and international standards of accounting and reporting.*

The purpose of this study is to identify the main differences in accounting of fixed assets in accordance with national and international standards and making comparative characteristics of their essence and capabilities of their relationship. The objective of the study is an analysis of the current state of national and international accounting legislation concerning information about the fixed assets of the enterprise. The main general scientific methods that were used in the study are method of analysis and synthesis, method of theoretical generalization, a comparative analysis, the method of causation.

The content of the basic concepts of the research topic have been determined in the article, these categories are considered in the article as the possibility of opening the main features of the process of generalization of information about fixed assets in accordance with international practices. Analysis of using of accounting categories in respect of fixed assets of enterprise have been made according to international experience and the impact of international financial reporting standards and display in accounting and reporting information about fixed assets of the enterprise.

International and national experience of displaying information about fixed assets in the account of the enterprise have been summarized in the article. The features and problems arising in the formation of accounting information on the mapping of fixed assets have been considered in the article.

Keywords: *national provisions (standards) of accounting, international accounting standards, fixed assets, revenue, original value, amortization, methods of amortization, liquidation.*

Постановка проблеми. В умовах активізації інтеграційних процесів економічного середовища в Україні триває реформування облікової системи для формування прозорої, достовірної та зрозумілої для всіх користувачів бухгалтерської інформації. Відповідно постає необхідність адаптації національної системи обліку до вимог міжнародної практики, що сприятиме формуванню умов для участі вітчизняних підприємств у між-

народному співробітництві, виходу на міжнародні ринки. Важливою складовою функціонування будь-якого суб'єкта господарювання є основні засоби. В зв'язку з зазначеним актуальним є дослідження сучасного стану обліку основних засобів в Україні та оцінка його відповідності вимогам міжнародних стандартів бухгалтерського обліку

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Відображення повної та достовірної інформації про основні засоби підприємства в обліку і фінансовій звітності виступає одним з першочергових завдань облікової роботи, оскільки основні засоби є однією з головних складових активу балансу, а відповідно впливають на фінансовий результат. Відповідно значна кількість науковців приділяють увагу питанню ведення обліку відповідно до міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, серед яких: С. Голов, В. Костюченко, М. Войнаренко, В. Жук, І. Жолнер, В. Пархоменко та інші.

Невирішені складові загальної проблеми. Протягом останніх років було внесено суттєві зміни та доповнення до національного облікового та податкового законодавства, деякі з них з урахуванням вимог міжнародних стандартів, що зумовлює необхідність порівняння правил ведення обліку основних засобів з метою визначення їх невідповідностей. Незважаючи на значну кількість наукових досліджень з приводу цього питання, наданий час залишаються невирішеними ряд питань щодо відображення в обліку об'єктів основних засобів та операцій, пов'язаних з ними, за національними і міжнародними стандартами, що зумовлює необхідність подальшого вивчення даної проблеми.

Формулювання цілей статті. Мета даного дослідження полягає у визначенні основних відмінностей в обліку основних засобів згідно з національними та міжнародними стандартами та приведення порівняльної характеристики їх сутності та можливості взаємозв'язку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Бухгалтерський облік та формування інформації в звітності основних засобів на національному рівні регулює П(С)БО 7 «Основні засоби» [1] та П(С)БО 28 «Зменшення корисності активів» [2], на міжнародному однойменні нормативні документи МСБО 16 [3] та МСБО 36 [4].

Національні стандарти бухгалтерського обліку розроблялися з урахуванням міжнародних, саме тому П(С)БО щодо обліку основних засобів має ряд спільних моментів з МСБО [5].

З метою порівняння особливостей обліку основних засобів за національними та міжнародними стандартами розглянемо особливості їх визнання, класифікацію, оцінку та переоцінку, надходження й вибуття, порядок нарахування амортизації, а також відображення інформації про основні засоби у фінансовій звітності.

З точки зору національної системи бухгалтерського обліку основні засоби – це матеріальні активи, які підприємство або установа утримує для використання в процесі виробництва, діяльності або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше року (операційного циклу, якщо він довший за рік) [1].

Таким чином об'єкт можна визнавати як основних засіб, якщо він відповідає таким вимогам (критеріям):

1. має матеріальну форму;

2. відповідає визначенню активу, а саме:

- контролюється підприємством в наслідок минулих подій (наприклад, внаслідок придбання згідно з договором купівлі-продажу, отриманий безкоштовно, в обмін на інші активи тощо);

- існує ймовірність, що підприємство отримає в майбутньому економічні вигоди від його використання.

Такі критерій визнання можна визнавати виконаним, якщо всі ризики і вигоди, пов'язані з використанням активу, перейшли до підприємства.

- вартість об'єкта може бути достовірно визначена (наявне документальне підтвердження);

3. утримується підприємством з метою використання у виробничому процесі, діяльності підприємства, постачанні товарів, наданні послуг, здавання в оренду іншим особам, використання для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій;

4. очікуваний строк корисного використання (експлуатації) становить більше року (або операційного циклу, якщо він довший за рік).

Подібний підхід визначено і МСБО 16. Однак, стосовно основних засобів в міжнародній практиці відсутнє поняття виконання ними соціально-культурних функцій,

проте це не означає, що такі активи не можуть бути віднесені до основних засобів, якщо дотриманні всі критерії визнання. В МСБО 16, окрім іншого визначено, що підприємство може купувати об'єкти основних засобів, які, наприклад, забезпечують охорону навколишнього середовища. Такі об'єкти, як правило, безпосередньо не приносять економічних вигід, але є необхідними для отримання таких вигід від інших активів підприємства, або ж сприяють їх отриманню.

Відповідно до національних стандартів одиницею обліку є об'єкт основних засобів, відповідно визначено, що такого об'єкту належить. Натомість МСБО 16 не визначає, що саме є об'єктом основних засобів. Тому для встановлення об'єкту обліку, який у конкретній ситуації визнається як основних засіб, потрібно застосувати професійне судження.

МСБО 16 містить лише примірну класифікацію основних засобів, які поділяють на класи. Відповідно до зазначеного стандарту клас основних засобів – це група активів, однакових за характером і способом використання в діяльності суб'єкта господарювання. Прикладами окремих класів є: земля; земля та будівлі; машини та обладнання; кораблі; літаки; автомобілі; меблі та приладдя; офісне обладнання. Отже, підприємство, що звітує за МСФЗ, може розробляти власну класифікацію, закріпивши її в документі про облікову політику.

Серед необоротних активів, облік яких регулюється П(С)БО 7, є інші необоротні матеріальні активи. У МСБО 16 «Основні засоби» подібні облікові категорії не згадуються. Однак, це не означає, що в обліку немає таких активів, як бібліотечні фонди, інвентарна тара або тимчасові (нетитульні) споруди. Справа в тому, що деякі малоцінні активи взагалі не прийнято обліковувати серед довгострокових активів, адже їх списують на витрати поточного періоду [6].

Залежно від джерела надходження основних засобів на підприємство мають свої особливості складові та порядок визначення первісної вартості відповідного об'єкта.

Перелік основних витрат, що формують первісну вартість наведено у відповідних національних та міжнародних стандартах, хоча в міжнародній практиці використовується поняття собівартості.

В міжнародних та національних стандартах формування первісної вартості об'єкта основних засобів при придбанні деталізовані, і суттєво не відрізняються, однак в міжнародному документі окремо виділено статті, які не можуть відноситися до первісної вартості та зазначено, що до собівартості включаються витрати на позики, що капіталізуються відповідно до МСБО 23 «Витрати на позики». Крім того в міжнародному документі окремо не виділено особливості формування первісної вартості безоплатно отриманих основних засобів, основних засобів, що внесені до статутного капіталу підприємства, об'єктів, переведених до основних засобів з оборотних активів, товарів, готової продукції тощо.

Отже, можна відмітити, що стосовно основних статей особливих відмінностей немає, однак в МСБО не деталізовано формування собівартості щодо окремих шляхів надходження основних засобів на підприємство. Крім зазначеного, МСБО містить перелік статей, що не може бути віднесено до собівартості об'єкту основних засобів.

Відповідно до МСБО 16 суб'єкт господарювання має обирати своєю обліковою політикою або модель собівартості, або модель переоцінки, і йому слід застосовувати цю політику до всього класу основних засобів.

За моделлю собівартості після визнання активом, об'єкт основних засобів слід обліковувати за його собівартістю мінус будь-яка накопичена амортизація та будь-які накопичені збитки від зменшення корисності.

За моделлю переоцінки після визнання активом, об'єкт основних засобів (справедливу вартість якого можна достовірно оцінити) слід обліковувати за переоціненою сумою, яка є його справедливою вартістю на дату переоцінки мінус будь-яка подальша накопичена амортизація та подальші накопичені збитки від зменшення корисності. Переоцінки слід проводити з достатньою регулярністю, так щоб балансова вартість суттєво не відрізнялася від тієї, що була б визначена із застосуванням справедливої вартості на кінець звітного періоду.

В національному стандарті поняття зазначених моделей подальшої оцінки відсутні, тільки приділено увагу переоцінці основних засобів.

Наступним напрямком дослідження виступає процес переоцінки основних засобів, в якому суттєвих відмінностей між МСБО 16 та П(С)БО 7 не спостерігається, але українські стандарти чіткіше зазначають ту межу (більше 10%), яка призводить до не-

обхідності проведення переоцінки. За міжнародними стандартами ця межа зазначається як така, що «суттєво відрізняється» від балансової вартості [5].

Подальше використання об'єкта основних засобів в діяльності підприємства передбачає обов'язкове нарахування їх амортизації.

У П(С)БО 7 «Основні засоби» амортизація визначена як систематичний розподіл амортизованої вартості необоротного активу протягом строку його корисного використання. Це формулювання практично аналогічне визначеному в МСБО 16. [1].

Різниця полягає в підходах до процесу нарахування амортизації, так в МСБО 16 чітко визначено, що амортизацію не варто припиняти, коли актив не використовується або він тимчасово вибуває з активного використання. В національному стандарті наведено протилежну думку. Крім того в П(С)БО 7 зазначено про обов'язкове щомісячне нарахування амортизації, в МСБО така вимога відсутня.

Для нарахування амортизації перш за все необхідно визначитись з основними її елементами, а саме: первісна вартість, ліквідаційна вартість, строк служби (експлуатації) об'єкту та метод нарахування амортизації.

У П(С)БО 7 «Основні засоби» ліквідаційну вартість визначено як суму коштів або вартість інших активів, яку підприємство очікує одержати від реалізації (ліквідації) необоротних активів після закінчення терміну їх корисного використання (експлуатації), за вирахуванням витрат, пов'язаних із продажем (ліквідацією) [1].

Стосовно підходів до сутності ліквідаційної вартості також існують певні відмінності, так, в МСБО 16 зазначено, що це сума, яку суб'єкт господарювання отримав бач на поточний час від вибуття активу. Тобто при формуванні первісної вартості необхідно здійснювати оцінку виходячи з поточних даних, а не прогнозової вартості. МСБО 16 наполягає також на тому, що ліквідаційну вартість потрібно переглядати щороку.

В свою чергу різниця між первісною (переоціненою) вартістю необоротних активів та їх ліквідаційною вартістю і буде вартістю, що амортизується. Сума ліквідаційної вартості величина прогнозна, тому може дорівнювати нулю. Крім того, в МСБО 16 визначено, що ліквідаційна вартість може не вплинути на розрахунок амортизованої вартості, якщо відповідна сума не суттєва. Однак практики застерігають від переважного визначення ліквідаційної вартості на рівні нуля [7].

Одним з основних факторів нарахування амортизації є термін корисного використання, який визначається як очікуваний період часу, протягом якого необоротні активи використовуватимуться підприємством або з їх використання буде виготовлено (виконано) очікуваний підприємством обсяг продукції (робіт, послуг) [1].

У вітчизняній практиці мінімальний термін корисного використання жорстко регламентується Податковим кодексом України.

До основних чинників, що впливають на встановлення терміну корисного використання можна віднести: очікуваний режим експлуатації об'єкта з урахуванням його продуктивності та потужності, передбачуваний фізичний та моральний знос, правові або інші обмеження, що стосуються терміну використання, крім того до них також можна віднести і специфічні фактори, наприклад, ремонтна політика, кліматичні умови, в яких використовуються активи тощо.

П(С)БО 7 визначає, що термін експлуатації об'єкта основних засобів переглядають у випадку зміни очікуваних економічних вигід від його використання, однак в МСБО наведено більш жорсткіші умови. Так, термін корисної експлуатації слід переглядати, як мінімум, на кінець кожного фінансового року. І якщо, він відрізняється, зміни відображати як зміни в обліковій політиці відповідно до МСБО 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки» [8].

Відповідно до облікового законодавства підприємство самостійно обирає метод нарахування амортизації з урахуванням очікуваного способу одержання економічних вигід від використання об'єкта.

У вітчизняній практиці виділяють п'ять основних методів нарахування амортизації: прямолінійний; зменшення залишкової вартості; прискореного зменшення залишкової вартості; кумулятивний; виробничий.

Крім того, виділяють спрощені методи нарахування амортизації, згідно з якими амортизацію малоцінних необоротних матеріальних активів і бібліотечних фондів дозволено нараховувати не тільки прямолінійним і виробничими методами, але й «50%/50%» та «100%».

В МСБО наведено три основних методи: прямолінійний, зменшення залишку, суми одиниць продукції. Однак, на справді, методи зазначені скоріше як приклад,

оскільки зазначений стандарт не містить обмежень щодо використання іншої амортизаційної політики.

При прийнятті рішення про продаж основних засобів, необхідно врахувати їх переведення до категорії необоротних активів, утримуваних для продажу, та припинення діяльності, що регламентується однойменним національним стандартом П(С)БО 27 [9] та МСФЗ 5 «Непоточні активи, утримувані для продажу, та припинена діяльність» [10].

Однак, перед переведенням основних засобів до складу запасів необхідно перевірити чи дотримуються всі передбачені стандартом критерії, а саме: економічні вигоди очікується отримати від їх продажу, а не від їх використання за призначенням; вони готові до продажу у їх теперішньому стані; їх продаж, як очікується, буде завершено протягом року з дати визнання їх такими, що утримуються для продажу; умови їх продажу відповідають звичайним умовам продажу для подібних активів; здійснення їх продажу має високу ймовірність, зокрема якщо керівництвом підприємства підготовлено відповідний план або укладено твердий контракт про продаж, здійснюється їх активна пропозиція на ринку за ціною, що відповідає справедливій вартості. Отже, основним критерієм є висока ймовірність продажу. При цьому в МСФЗ 5 чітко значно, що для підвищення ймовірності продажу, необхідно розробити план продажу активу та його виконання. Крім того МСФЗ висуває жорсткіші умови щодо продовження терміну реалізації основного засобу.

Основні засоби можуть бути ліквідовані (списані з балансу), якщо вони більше не відповідають критеріям визнання їх активом. Крім того в національному законодавстві окремо виділяють випадки вибуття основних засобів як внесок до статутного капіталу іншого підприємства, безкоштовна їх передача, в т.ч. підприємствам державного сектору тощо. В міжнародній практиці окреме виділення подібних випадків відсутнє.

Часткова ліквідація об'єкта основних засобів у міжнародних стандартах не визначається, а у П(С)БО первісна (переоцінена) вартість та знос зменшуються відповідно на суму первісної (переоціненої) вартості та зносу ліквідованої частини об'єкта [5].

Фінансовий результат від вибуття основних засобів згідно з МСФЗ визначається як різниця між чистими надходженнями, якщо такі мали місце, і балансовою вартістю об'єкта (п. 71 МСБО 16). Аналогічна норма закріплена і пунктом 34 П(С)БО 7 «Основні засоби».

Завершальним етапом бухгалтерської обробки інформації, як відомо, є складання фінансової звітності. Слід відмітити, що згідно вимог МСБО №16 «Основні засоби», незавершені капітальні інвестиції у звітності показують у складі основних засобів, у той час як вітчизняний «Звіт про фінансовий стан», згідно з Національним положенням (стандартом) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [11], містить окрему передбачену для цього статтю (рядок 1005). Крім того, міжнародні стандарти не передбачають окремого відображення розміру накопиченої амортизації (зносу). Цю інформацію доцільно надати у примітках. Відповідно до МСФЗ, підприємства мають право відображати основні засоби і нематеріальні активи або за їх залишковою вартістю, або за первісною вартістю і сумою зносу, поданою в дужках. Вітчизняним суб'єктам господарювання така альтернатива не надається [6].

Висновок або наукова новизна. Таким чином, можна зазначити, що сучасний стан обліку основних засобів підприємств в Україні значною мірою відповідає вимогам міжнародних стандартів бухгалтерського обліку і звітності, однак має окремі невідповідності, які стосуються формування первісної вартості основних засобів, їх переоцінки, нарахування амортизації тощо. Такі невідповідності є закономірною, оскільки міжнародний обліковий стандарт носить загальний рекомендаційний характер, також процес адаптації вітчизняної нормативної бази до вимог міжнародної все ще триває. Для адаптації національного облікового законодавства стосовно основних засобів до міжнародного необхідно перш за все узгодити основні відмінності, серед яких: критерії визнання основних засобів та їх склад; особливості нарахування амортизації, переоцінка тощо. Вирішення зазначених проблем дозволить гармонізувати національну систему обліку основних засобів відповідно до міжнародного досвіду, що особливо важливо для підприємств, що складають звітність з урахуванням вимог міжнародних стандартів.

Перелік посилань:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене Наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 № 92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 28 «Зменшення корисності активів», затверджене Наказом Міністерства фінансів України від 24.12.2004 № 817 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0035-05>.

3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби», Міжнародний документ від 01.01.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/929_014.

4. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 36 «Зменшення корисності активів», Міжнародний документ від 01.01.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/929_047.

5. Пирець Н.М. Порівняльний аналіз національних та міжнародних стандартів обліку основних засобів [Електронний ресурс] / Н. М. Пирець, Ю. А. Псюк // Інноваційна економіка. - 2013. - № 6. - С. 325-330. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/inek_2013_6_79

6. Утенкова К.О. Облік основних засобів за національними і міжнародними стандартами [Електронний ресурс] / К. О. Утенкова // Облік і фінанси. - 2014. - № 2. - С. 79-83. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Oif_apk_2014_2_12

7. Основні засоби: від теорії до практики. Практичний посібник / пер. з рос. Л.Г. Гені, Н.П. Савицької, І.В. Рутковської. – К.: ТОВ «Редакція газети «Все про бухгалтерський облік», 2015. – 288 с.

8. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки», Міжнародний документ від 01.01.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/929_020.

9. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 27 «Необоротні активи, утримувані для продажу, та припинена діяльність», затверджене Наказом Міністерства фінансів України від 07.11.2003 № 617 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1054-03>.

10. Міжнародний стандарт фінансової звітності 5 «Непоточні активи, утримувані для продажу, та припинена діяльність», Міжнародний документ від 01.01.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/929_023.

11. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», затверджене Наказом Міністерства фінансів України від 07.02.2013 № 73 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.

Стаття надійшла: 08.05.2016 р.

Рецензент: д.держ.упр., проф. Маліков В.В.

